

РАБОТНИЧЕСКА ИСКРА

Орган на Работническата Комунистическа Партия в България.

RAB. ISKRA, Organ der Kommun. Arbeiter-Partei Bulgariens.

Organ of the Bulgarian Communist Workers' Party.

Organe du Parti Ouvrier Communiste de Bulgarie

АБОНАМЕНТ: 10 броя — 10 лв., 20 броя — 20 лв., 40 броя — 40 лв. Един брой — 1 лв. Двоен брой — 2 лв.

Адрес: Ж. Дикиджиев, ул. 25 линия № 2 — Варна
Adresse: Sch. Dikidjess, 25 linia № 2 — Warna (Bulgarien)

ПОЗИВ

към работническата класа в България.

Другари работници,

Настъпна времена тежки, грозни и непоносими за работническата класа и работника, който носи скъпвременния товар на ужаси от теглила, страдания и терзания, не се нуждае от пропаганда за да почувства това, което той отдавна чувства и съзнава, а това е:

Необходимостта на освобождението на работническата класа от игото на капитализма и неговите кървави ужаси.

И колкото тѝзи необходимост се налага неминуемо от времето и историческия процес на капитала, толкова господстващите буржуазни класи, стават по щедри на обещания с лъжливи реформи за подобрене положението на работническото от скървенната буржуазна държава, чрез която тя провежда своята кървава диктатура от насилия, експлоатация и кървав терор.

Днес когато капитализма е прогнил в всичките си основи и дави и задушава човешкия род, чрез изчезващата на този род — господстващата буржуазия е дошла в положението на рушащия се староримски робски строй и цезаризам през господството на Нерона. Сѝщо тѝж както в стария Рим разложението на господстващата робовладелска класа, тѝж и днес разложението на буржуазията се изразява в бесна алчност за разбогатяване, садистично и цинично изезаване на гладното — работническото, чрез непосилен труд и непомерна експлоатация; чрез диви пияни оргии, и пишни развлечения и чрез устройване на своето „свободно гражданство“ дребната и маломотната буржуазия: **хлеб и зрелище.**

Но пролетарията — днешните роби на кървавия едар и дребен капитал на буржуазията и маломотната дребна буржуазия, се вече издига над границата на доброволното самоподчинение на експлоатация, от мало и много имущето господство над него буржуазно гражданство, и извиква:

Долу часната собственост, да живее комунизма!
Смърт на капитал! Да живее освобождението на пролетарията!

На свещения боен клич на пролетарията:

Освобождение, революция за освобождение!
Едрата и дребна господстваща буржуазия от всички преходни рангове крещи:

Реформи, реформи, реформи за подобрене положението на трудящите се.

Другари работници,

Всеки богатѝ буржуа пред ужасите на своите смъртни часове става благодетелен и добър — той обещава и завещава, но нищо не дава. Само когато го покоси неминуемата смърт, той се разделя с частната си собственост.

Ето защо и умиращата българска буржуазия, в своите предсмъртни гърчения, днес обещава и завещава блага от добрини и реформи:

Блока на чорбаджиите и банкериите — съставен от либерали които конститутивставаха с сони и затова носят името **сопадѝии**; народняци които за да създадат свое конституционно болшинство избиваха своите противници с крилки и гасеха свещите при проверка на бюлети-

ните за да унищожат противните, и напѝхат свои получиха названието **кринкари и свещогасители**; **панковистите**, които чрез конституцията искаха да поднесат подарѝк България на своя патрон руския цар: демократите, които унищожиха конституционите права на „гражданите“ цигани и измениха конституцията за да засилят властта на Фердинандовските монархически привилегии — **станаха монархо-демократи**; радикал-демократите просто, без гризене на съвеста станаха монархически макерѝта, а широките социалисти, царски министри, империалистически орѝдия, и работнически полицейски джелати.

Това са — те днес — благодетелите в предсмъртната си агония, които тѝпкали своята конституция като подлога, днес се борят за нея.

II.

Блок на народовластието, на селските земеделци и крѝчмари, дребна селска буржуазия и занаятчиите еснафи т. е. дружѝбаши и занаятчици обещават **нова конституция.**

Каква е тяхната конституция: Да не плащат данѝци, да получат от държавата кредит за увеличение капиталите си, да си гарантират неограничена експлоатация над работническото и да се гарантират от разрушителната конкуренция от едрия капитал.

III.

Блок на разносортната декласирана буржуазна интелиганция, от адвокати и чиновници, службегонци и спекуланти, които за да сплѝшат буржуазията да бѝде по отсплѝчлива на желаните и изгодни за тех реформи на капиталистическия строй и да използват, ламѝщата за разбогатяване дребна буржуазия, и отчаяната от своето тежко положение работническа класа издигат лозунг за

Най-нова конституция:

Конституция на прѝтѝпяване класовите противоречия при часната собственост, чрез властта на дребната буржуазия и пролетарията. Конституция която да се изрѝзи чрез „работническо селско правителство“. Обикновена изсмукана из прѝстѝте си измислица от декласираната всекога фантазѝоро-реформистическа буржуазна интелгенция, днес развела знамената си под името: „Комунистическа“ партия (тесни социалисти).

Сѝзнателния работник пролетарий: Нема да се излѝже!

Той съзнава, че тѝя завети са последен прѝсмъртен маниер на отчаяната господстваща буржуазия с нейния капиталистически гнет, и че това са само опити да се измами пролетарията още един път, да услужи на смъртния свой враг и мѝчител и продѝлжи дните на кървавото му господство.

Сѝзнателния пролетарий знае, че както отделния буржуа се разделя с своите класови привилегии, на гражданство, лѝжа, спекула, експлоатация, капитал, разврат и всички привилегии; след смърта си; тѝж и буржуазната класа в своето цело ще се раздели от своите методи на кървава диктатура, експлоатация и насилия, само, чрез своята класова смърт.

Днес буржуазията може да живее само чрез хлеб и зрелища, давани на дребната буржуазия и своето лумпствующо „гражданство“.

На 22 април буржуазията ус

тройва ново зрелище, на бой с кофети.

Работнико, ще вземеш ли участие в буржуазното зрелище, когато ти знаеш, че всичко що предприема буржуазията — предприема го за подѝржане на своето господство и своя умирающ строй?

Ще забравиш ли ти в този ден твоя исторически завет: — комунизма.

Буржуазията издига борба за конституциите на своето господство, под егидата на частната собственост в най сѝбласнителни форми, чрез реформи не за тебе а за задѝржане и усиляване на своята: **Класова часно общественическа диктатура.**

Отговори ѝ с своя конституция на пролетарската диктатура.

Буржуазията устройва бой с конфети (бюлетини); зрелище за прѝтѝпяване на твоего класово съзнание, да те направи роб на твоего несъзнание, чрез стремление за реформи и подобрене. Отговори ѝ:

Бойкот на буржуазните зрелища и избора в името на класовото нарастяще съзнание, готово да смете буржуазния строй с орѝжие, за твоего велико освобождение.

За пролетарията нема спасение с никакви буржуазни избори, конституции и правителства, не отѝвѝрѝга часната собственост и експлоатация — даже когато те се наричат „работнически“, „работническо-селски“ и се рѝководят от нарекли себе си, „социалисти“ и „комунисти“ буржуа и буржуазни агенти.

Само Българската Работническа Комунистическа Партия води днес пролетарията по пътя на революционното класово освобождение.

**Долу буржуазните избори,
Долу борбата с конфети,
Да живее победата с орѝжие!
Да живее Работнически Комунистически Интернационал!**

От Ц. И. К.

Право или насилие?

Буржуазията за да маскира своята диктатура над пролетарията, прокламира своето най високо право на „гражданина“ на капиталистическото общество: **избирателното право.** Но, че това не е право с прѝрогативи за потиснатото работническото като „гражданство“, а само орѝдие за закрепване на буржуазното експлоататорско господство, се вижда от неговото приложение в живота.

Това „основно и най-високо право на гражданина“ в рѝцете на буржуазията е не право, а средство на потисничество и насилие. Ето защо буржуазията го ту ограничава, ту разширява, ту прѝмахва, при всеки конкретен случай, когато това изискват интересите на нейната класова диктатура.

Когато буржуазията се чувствава най силно закрепнала икономически, и когато в нейното производство и търговия се шири разцвет, тя разширява наборните права до размера на всеобщо и тайно и даже за двата пола мѝже и женѝ. Когато обаче тя преживява кризи си и икономическото положение не удовлетворява работническите маси буржуазията ограничава изборните права на своите „граждани“ и усилява своята класова диктатура, чрез силата на своето орѝжие и власт. Вишето **гражданско избирателно право**, буржуазията използва при всеки случай точно тѝж, както диктуват нейните интереси за да създа-

Издигането на маломотните до фактор на една пролетарска революция, наред с наемните работници, е продукт на руската революция. Това исторически сложило се обстоятелство упоричи руската революция, като пролетарска, в нейната същност и я доведе фантически в служба не на пролетарията, а на руската градска и селска дребна буржуазия. Това, което е слабост за една недоразвита индустриална Русия, прѝтѝпна и предателска грешка е да бѝде издигано до принцип и предварително условие за тѝршеството на пролетарската революция в интернационален мащаб.

(Из статията: „Тесняшкото работническо-селско правителство“, „Р. И.“; бр. 4 от т. г.)

ва силна класова власт, която **под покрива на правото**, закрепва с насилията.

После катастрофалните войни, когато икономическите подпори на капитализма се клатят и пукат буржуазията чрез своята власт създаде у нас задѝлжителното гласоподаване, само и само за да задѝржи политическите устои на своята класова кървава диктатура, чрез **изживяване времето си и изгубилия значението си парламентаризъм.**

Но буржуазията строй се пука и трещи по всичките си рѝбове и пада. Буржуазията е в тревога, тя бѝрза да спаси, ако не всичко от своето господство, то поне онова що може, като упора за ново възрѝждане.

И за да увлече и отклони пролетарията от неговото революционно настѝпление, когато тя се чувства по-слаба, тя става щедра на политически реформи и демократизъм; бѝрза да отѝтѝпни, като предава много от своите господстващи институти в рѝцете на своята най-радикално-демократическа част — тѝж наричащи се „социалисти“ и „комунисти“ и минаващи за работнически идеолози, рѝководители и вождове. По такъв начин много от буржуазните изборни институти като общини и даже парламенти, по политическа и външна форма получават вид, че са в работнически рѝце или най-малко под контрол. В същност, обаче, те си остават буржуазно господстващи упори и учредения. Министериализма, парламентаризма и общинизма. Доказаха изгледно за пролетарията, доколко външната илюзия може да смекчи революционния напѝж на пролетарията и засили буржуазията.

Тези работнически външно завоевания се оказаха само покрити с червена материя замаскирани буржуазни щикове. Пролетарията това изпита под владичеството на Носке в Германия, Вандервелде в Белгия, Цератели в Грузия, Пастухов в България, когато тези буржуазни крепости с наочени дула стрѝляха — рѝководени от работническите „вождове“ — срещу работниците.

Не по-долен е и примера със знаменитите български тесняшки „комуни“, работата на които се свежда просто до прокарване в живота на всички буржуазни мероприятия, за закрепване и продължаване на своето господство, реформи.

Но щом буржуазията почувства сила, тя се съвзема и минава, без всякакви церемонии, в насилническата си природа — превѝходно изразена чрез формите на фашизма и орѝгеша.

Тѝж че „най-висшето право“ на „гражданите“ в буржуазното общество е собствено всекога открито или прикрито насилие, то е собствено право на буржуазията и както всеки артикул на буржуазното господство, буржуазията го изменя, отменя, задѝлжава, или отнима, или просто с шайки разгонва избирателите. Едва ли некаде повече е компрометирано избирателното „право“ на буржуазията от колкото в България, и за да не се забрави даже от самите буржуа „граждани“ и да се застави пролетарията, чрез него да полѝржа съществуването на буржуазната диктатура, избирателното „право“ е превѝрнато в насилие чрез закон.

Българския пролетарият трябва да го отхлѝрѝни не само защото то е право буржуазно, но защото то е още едно явно насилие при скървенното положение в страната. Бл-

